

POSEIDONSKÁ EXPEDICE DO HOR RUMUNSKÝCH
V LÉTĚ 1988

aneb

TRANSYLVÁNSKÉ ALPY OČIMA STŘEDOEVROPANA

NA ZAČÁTEK:

Ve dnech 1. až 16. srpna Poseidon uskutečnil výpravu do rumunských Karpat. Plánovali jsme přechod tří pohoří Vilcan, Paring a Capatini.

Sestava expedice byla následující: vedl Shwilly za pomoci Emči a Slípka (jen Paring & Capatini) dále se zúčastnili: Mýval, Ballů, Zuzie, Karolína, Jajda, Lucky, Hajjime, Křeček, Bubby, Blum (totéž co Slípek).

Pondělí 1. 8. 1988
Úterý 2. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- strašné vedro
- všichni v pohodě
- vyplouváme

Jak 1. 8. viděla Jajda

Ve tři hodiny sraz na Korzu. Když tam se Zuzií přicházíme, ostatní hrají ping-pong. Hbitě se přidáváme a svádíme veliký zápas mezi normálními lidmi a EXPERIMENTEM. Nechci práskat, ale normální lidí vítězí.

Když přijde Shwilly, všichni se raději (již je tu nervozita) rozcházejí ke svým miláčkům a se strachem sdělují úžasné cifry váhy. Jsem veselá jelikož doma můj kletr vážil 11,5 kg. To ještě nevím, že mě čeká překvapení - bude vážit 14,5. Jdu ke Slípkovi a u něj se chvíliku zdržuji - dostávám čaj a bábovku. Ostatní balí. Když přijdu na Korz, již jen foto; šampus a dort a pak hurá na vlak.

Nastupujeme do vlaku a hrájeme "Macháčkovou". Shwilly spí. Když se ze mě stane nejchudší spodina, ostatní kapitalisté mě vyženou dolů na bágly, kde usínám. Ošklivě mě budí, jdou tedy vedle k Emčovi a Shwillimu. Tam různě spíme, nebo povídáme. Tedy až do té chvíle, než se (2. 8.) rozbije náš vagon. Zrovna náš. Fakt smůla. Ve Štúrově nám ho ddpojili a dali jiný, kam se zcela sestně nacpalí Němci. Další úmorná cesta. V Budapešti se umyjeme, Shwilly telefonuje a konečně se přesouváme do jednoho kupé.

Začíná být nesneseitelné vedro a nedostatek vody. Blížíme se k hranicím. Kraj je chudší. Konečně hranice. Stojíme tam asi 2 hodiny, no hrůza. Už jdou celníci, hurá. Pak ještě pán, ježíši co to dělá! Aha není to osobní prohlídka, jenom koukají, jestli někoho nevezeme. Nevezeme tak to je fajn. Ještě paní s šekama a jedeme dál. Ale nevím jak to vypadá, protože spím. Je horko, lepíme se, jsme zpocení. Rumunsko mi připadá celkem normální. Ale v Simerii mě a asi všechny čeká šok. A to pořádný. Jelikož nám ujel vlak o 5 minut (no smůla), prohlížíme město. Všude to nesmírně smrdí a když procházíme samoobsluhu, tak se o mě pokoušeji mdloby. Pár marmelád, špinavý cukr, 1 víno a naložený papriky a špína a prach. Raději se vracím na nádraží, kde čekám na další vlak.

Když odjíždí usínám. Probouží mě nemilá, tedy spíš odporná chut marmelády - hbitě vybíhám k oknu a vyplivuju ji. Fuj. Kdovíco tam ti Rumuni dávají. Nestiháme v Petrosani vlak tak se snažíme napcat do autobusu. Moc se mi líbí, jak si Rumuni po celém autobuse posílají peníze na zakoupení lístků. Je to takové spontánní. Jedeme dlouho, už je po dvacáté a dva Rumuni nás vedou po silnici a snaží se nám cosi říct. Asi si nerozumíme.

Roztahujeme igelity a jdeme se umýt, konečně ze sebe umýváme ten hnusný pot a prach. Po umytí uleháme do spacáků a usínáme. Jé proti vlaku to je něco.

Zapsala Jajda

Středa 3. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- vstáváme v půl osmé
- jasno - opar - za celý den jediný mráček - celý den fouká silný vítr
- kobylové hory
- jdeme spát ve 23 hod.
- jasná noc bez rosy

Jak středu prožil Mýval:

Ráno vstáváme (se slepic...) s ovcem jejichž hluboké cinkání proniká až sem. Tato noc padla rosa a všichni, kdo se něčím nepřikryli ráno zaúpeli, neboť jim navlhly spací vaky a teď je museli sušit na kamenech pod ranním sluncem. Když jsme se se Zuzí probudili, už tam nějakou tu chvíli seděl náš nový rumunský přítel za autobusu a vesele se Shwillim klábosil (více - méně posunky).

Na cestu jsme se pod jeho vedením vydali asi v 9^{oo}. Kousek odtamtud jsem věnoval ještě dvě čoklády malým ušmudlaným rumunkům na jakémse statku s vyvrácenými vraty. Než jsem stašil schovat pytlík s laskominami, zastavil nám nákladák předelaný na autobus, že nás sveze. Měl tu sice sedátka, ale byla tak zaprášená, že jsem si na ně nepoložil ani kletr. Dovedl nás akorát na úpatí našeho prvního pohoří Vilcanu. Po "několika" krocích jsme narazili na přehradu a hned se rozholili, že se v ní vykoupem. Viděli jsme spoustu pěkných míst, ale mladý domorodec nás vedl stále dál až neskutečně čisté vody, kde byly vidět plechovky, flašky a ostatní důkazy rumunského osídlení až v hloubce 5 m. Přešli jsme malý mostík a zahnuli k ideálnímu koupátku v jednom z četných ramen přehradu.

Koupel byla skvělá, přestože já a Shwilly bez plavek jsme měli jisté problémy.

A nyní skutečně, ale teď už doopravdy nastává nástup na pohoří. Ani půl hodiny netrvalo prudké stoupání do kopce, když na nás, kteří jsme nabírali vodu u ne zrovna zaručeného pramene zahoukal náš domorodec, že abysme šli nahoru, že tam má auto.

Byl to nákladák na písek a cestou na jeho korbě jsme po prvé viděli druhé nejvyšší pohoří Rumunska Retezat. Zastavil jsem asi 500 m pod vrcholem na nedostavěné silnici. Zde se začíná naše putování po Vilcanu. Výška je asi 1500 m.

První s čím jsme se tu na horách setkali, byly borůvky. Može borůvek, obrovské borůvkové plantáže, na kterých se prohnálo vítr. Převládala tu skoro modrá barva nad zelenou, velké sladké bobule. Než jsme se z toho vzpamatovali, uplynula dobrá půlhodinka, až pak jsme byli s modrými ústy schopni pokračovat holou plání k vrcholu.

Ty hory mě najednou dočista sebraly. Už jsem odtud viděl spoustu fotek, slyšel hodně vyprávět, ale to co jsem teď objevil, ty holé kopce občas zpestřené skalami, které vystupují z listnatých lesů a pokroucených stromů.

Vydali jsme se po hřebeni k nejbližšímu vrcholu a poznali jsme, že je tu nejen borůvek, ale i miliony kohoutek, které vzlétají s každým vaším krokem. Nálada byla dobrá, počasí také: bylo úplně jasno, ani jeden mráček, přesto však foukal dost ostrý a studený vítr, zvláště na hřebenech. První jídlo v horách byl oběd.

Další významnou událostí bylo první setkání s bačou a

se psy. Z hřebenu jsme počali sestupovat k hnědé skvrně, vyšlapané v trávě od ovci. Když jsme přišli blíž, byla vidět malá boudička složená z pokroucených větví a deklového papíru, který pokrýval střechu. Už na 200 m vzdálenost nás vítali zuřiví ovčácký ušmudlaný a chlupatý psi. Vznikla zvláštní atmosféra, kdy nikdo nevěděl co udělá ta druhá strana. Pro jistotu jsme nasadili suverénní výrazy a postupovali neohrozeně vpřed přesto, že uvnitř byly naše dušičky sevrklé na několik mm.

V zakouřeném prostém staveníku bylo vidět postavu mladého hocha, celkem zachovalé a čisté vizáže, která stála vedle otevřeného ohniště, na kterém se škvířila jakási "namka" vyčnívající z vody v kotlíku. Chlapec nám posunky vysvětlil, že nejbližší voda je 6 km odsud. I přesto nám odliš ze svého kanystříku do našich flašek. Vůbec mě tu překvapila pohostinství Rumunů, kteří rozdávají v podstatě to nic, co mají.

Cestou dál jsme se pro jistotu pouze umyli v pramíku, který vytékal z ovčí stráně. Netrvalo dlouho a už tu byli opět psi. Blížili jsme se ke stádu, které asi patřilo k oné chatrči. Tady bylo psů 7, obstoupili nás a štěkali co jim uštěkané hlasivky stačily. Naštěstí stačily náznaky sbíráni kamenů, nebojácné pohledy a bačové si je sami za chvíliku zavolali. Jen Ballu měl jakési problémy se psí doterností. Bačové nás doprovodili k vodě, avšak celou cestu prosili Shwilliho, aby jim prodal hodinky. Nabízeli ohromné sumy a byli zklamáni, že máme jen jedny a obchod se tedy neuskuteční. Nabrali jsme vodu a šli se podívat zdali za kopcem bude stejně nemožné tábořit jako zde.

Nebylo to tak zlé. Tábořistě bylo a celkem pěkné, rovnou u lesa. Podařilo se nám rozdělat ohně, uklohnit večeři a prožít naší první noc v horách.

Mýval

P. S. Čokolády o kterých mluví Mýval jsme vezli pro malé Rumuny, abychom jim dali jednu z těch malých radostí, které k dětství patří. Zjistili jsme však, že role toho, který dává není zdaleka tak snadná, jak jsme si představovali.

Emča

Čtvrtek 4. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- vstáváme v půl deváté
- je jasno, fouká silný vítr
- nikdo není nemocen
- spát jdeme dost pozdě - 23³⁰
- jsou sice hvězdy, ale vypadá to na déšť

Čtvrtek zachytila Zuzie:

Ráno mě budí kobylky skákající na stan. Otvírám vchod a blaženě si lebedím až do chvíle, kdy Emča hlásí ranní "rozkoš". Je půl deváté a my si protahujeme těla.

Po snídani vyrážíme prohlédnout okolní vrcholky. Jdeme bez kletrů, pouze s lahvemi na vodu. Kletry jsou důmyslně ukryty v lesíčku. Slunce nám pálí na cestu a fouká příjemný vítr. V dobré náladě a pohodě si to šlapeme přes hory a doly na vrcholek Coarnele (1789m). Počasí je fakt perfektní. Povídáme a hledáme vodu. Směřujeme k potoku, kde jsme brali vodu včera. Okolo jsou nekonečné plantáže borůvek a my se nene-

cháme pobízet. Modré pusy, modré prsty, modré kraťasy... Co to naše oči nevidí?! Nás starý známý Rumun! Neuvěřitelné. Ale je to tak. Je tu a bystře konverzuje se Shwillim. Scházíme k potoku a rácháme zpocená těla. Ve stráních halekají Rumuni, jsou na borůvkách. Rumun nám působí velkou radost, neboť nám půjčuje hřeben. Jde to sním děsně rychle. Mňam!!

Od potoka už opět směřujeme k našemu táborařisti. Hrabeme se do lesa pro věci a s nechutí lezeme na nejbližší vrchol Lei Frati (1524m). Vidina oběda nás ovšem na druhou stranu láká. Nahoře se vyhříváme a obědváme. Jdeme dál, kde tušíme naše dnešní táborařství. Po cestě míjíme skupinu Rumunu. Jdou z borůvek. Kvůli nim nemáme schuť schovávat věci (přeci jenom sicher ist sicher), a tak jdeme radši s bagáží podívat se trochu jiným směrem než dnes hodláme přenocovat. Moc daleko se nám nechce, a tak sě vracíme. Voda taky nikde. Jdeme dál. Hurá voda!! Ale jak strašně málo. Přece jenom plníme lahve a v brzké době stojíme tam, kde jsme chtěli být. Počasí vypadá podezřele. Honí se mraky, dělají se beránki. Stavíme stanu a poleháváme. Bavíme se hříčkou, při které každý musí říct co nejvíce osobnosti na určité písmeno. Potom se jdeme mýt k blízkému potoku. A někdo taky prát. (někdo). Vaříme. Všichni už máme pořádný hlad. Po večeři lidé tak různě chodí k vodě, někdo na borůvky, někdo inkasuje facky od bačí. Přesně řečeno Emča, který byl osočen, že rozhání stádo. (Tvrdí sice, že nic nerozháněl, ale kdo ví... A kdo ví, jak to s tou fackou vůbec bylo.)

Už potmě se sesedáme okolo ohniště a Shwilly čte Karpatské hry. Všichni naslouchají, je nám fajn. Před spaním si ještě povídáme u ohně a čekáme až dohasne. Je dost pozdě, asi půl dvanácté. Fouká vítr a i když jsou hvězdičky, máme strach co z toho bude. Teď už ale honem do hajan.

Zuzie

Pátek 5. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- ráno vstáváme v 6⁴⁵
- nádherný východ slunce
- je trochu pod mrakem, celý den úplný uragán

Hájův pátek:

Teď už opravdové, krásné ráno, slunce ozařující paseku, na níž jsme přespávali, jen ve vzduchu je něco cítit. Je to velice silný vítr.

Dnes máme dobýt čtyři vrcholky - Melounek, Chudáček, Drobčík a Bobeček, a přenést se ladným krokem na vzdálený hřeben. Vrcholky, zahalené do tajemného hávu stínu vůbec nevypadají na mírumilovné kopečky naivních názvů. A proto vznikla expedice, která si dala za úkol dobýt vrcholky několikrát. (Například Chudáčka 20x). Vydala se na cestu s velice sportovním duchem.

Ovšem profesionální amatéry, jako byla "expedice" provádí i úplní laičtí amatéři, kteří již od začátku dřou a honí se, a pak nemají na nejvyšší vrcholky. Toto nutné zlo představovala "španělská expedice". Dělali jsme si různé naschvály, jako například vypojení kabelu televizní kamery, pokašlávání do mikrofonu a podobně. Když jsme konečně dobyli Bobečka a chtěli vzkázat něco našim doma, vyvolali zkrat a bylo to.

Tak jsme se alespoň pocvičili v létání, abychom Bobečka k něčemu využili (kdo nevěří, ať si od Shwilliho půjčí fotografie). Z Bobečka jsme sešli dolů a zase vystoupili nahoru na hřeben a asi po dvou hodinách měli místo na spaní a apu (wasser, watter, voda).

Večer jsme si povídali u ohně nejdříve o Poseidonu a potom jsme vyslechli horor "Shining". Holky byly po tomhle hororu dost jetý a ke spánku se ukládaly velice legračně.

Hajjime

Sobota 6. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- vstáváme na dvakrát v 6¹⁵ (východ slunce) a pak v 8³⁰
- fouká opět silný vítr a je pěkná zima
- Karolína je pořád spíš nemocná - zůstává "doma", Křeček záda a kotník
- Bubby trápí bolesti hlavy, vrací se z výletu předčasně
- večer jdeme spát v jedenáct

Mr. Ballů about Saturday:

Nebudu vás zatěžovat zbytečným popisem východu slunce, krásného vstávání a ranní rozkoše.

Nešně den se začal velice slabně, protože nám Shwilly oznámil, že jdeme bez kletrů. Velmi mne to překvapilo, ale pak jsem si uvědomil, že chce pravděpodobně jet v EXPERIMENTU (dobrá věc ten EXPERIMENT). Tak jsme si tedy vzali tu trochu věcí co potřebujeme na jednodenní putování a vyrazili jsme. Pro úplnost je třeba dodat, že v tábore zůstal Křeček a Karolína, která se necítí ve své kůži.

Cestou na hřeben potkáváme dva Rumuny. Dáváme se snimi do řeči, ale moc jsme si nepopovídali. Tak jdeme tedy dál, koukáme se na krásné mraky, které se formují nízko nad námi. Pár kroků dál, ale co to je, fuj. Přes cestu se válí rozpadlá kostra. Asi je z krávy. Jedno foto a jde se dál.

Tady se nic neděje. Jdeme dál. Krok za krokem. Je to možná divný, ale zase se nic neděje. Tak jdeme dál, ale zase se nic neděje.

Konečně oběd. (Chléb se sýrem), už zase! Obědváme a kocháme se. Pak jdeme na takovou louku, kde rostou borůvky. Sbíráme je tedy do Mývalovy lávky. Za půl hodiny jich máme 2 litry. Je to tam skvělé. Skáčou zde kobylky velké jako dva články z prstu.

Byl to dobrý nápad, bez kletru se chodí opravdu dobře. Když jsme ušli asi kilometr, narazili jsme na sedlo, ve kterém se pasou koně, opravdoví, krásní a ušlechtilí. Chvíli se kocháme pohledem na tato úžasná zvířata. Bojíme se, že začne pršet, ale zatím jsou to jen plané obavy. Začínáme se vracet cesta je poměrně dlouhá, ale příroda kolem vykupuje všechny útrapy. V tábore si pak dáváme večeři a obkládáme stany kamením. Shwilly stále neví odkud to přijde.

Přišlo, ale něco jiného, stádo stopadesáti ovcí, nějaké krávy a psi. S nimi přišla pouze jediná žena. Ovládala celé stádo všelijakými pokřiky jako "HUHUUHUHUUHUU" a písáním.

Byl hezký večer a tak proč si nepopovídат o tom co to je demokracie. Pak si ještě vypráváme horor a spát. Byla větrná noc.

Ballů

Neděle 7. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- vstáváme v sedm
- zima, zamračeno, skoro to vypadá na déšť
- přes den je dost proměnlivo a odpoledne typické vedro
- Karolina je pořád nachlazená, Jajda začíná s kyčelema

Mýval o neděli:

Pohoda. Je neděle a my nemáme žádný spěch. Jediný cíl dnes je dojít ten kousek k železnici, svézt se vláčkem do tam počkat na Bluma a Sleepka a pak se vydat na mnou očekávaný Paring.

Vše šlo podle plánu až do chvíle, kdy z jedné cesty ústily dvě. Vydali jsme se po první z nich, pak pro druhé, nakonec jsme narazili na třetí a na jejím konci na baču. Po půlhodinovém posunkování nám došlo, že ten směr, kterým jsme se až do jedenácti ubírali nebyl úplně ten správný a že železnice, která byla údajně v tom údolí pod námi a nacházela se blízko, je za dvěma statnými hřebeny, z nichž ten vzdálenější se ztrácel v mlze úsvitu dalšího dne.

Udělali jsme tedy čelem vzad a všecko, co jsme ten den ušli tam, jsme zas šli nazpět, zase kolem starého tábořiště a výš, až ke hřebenům, po kterých jsme se včera ubírali bez báglů. Rozhodli jsme se pro sestup do Uricani (čti urykan) - té vesnice, pro kterou byly charakteristické vysoké komíny, jež jsme viděli celou cestu, vždy při pohledu do údolí.

Rozhodl jsem se, že každé jídlo, které budu jíst, musím vychutnat, 32x každé sousto rozkousat, abych měl vždy pocit sytosti. Mou základní ideu však překazil Shwilli, který tvrdil že 3/4 hodiny musí na jídlo stačit. Takže moje pokusy dosyta se najíst opět ztroskotaly na nepružnosti a revmatičnosti současného společenského systému.

První bližší seznámení se životem místních človíčků se nám pěštěstilo právě dnes, při návštěvě kabány při sestupu do Uricani. Situače se jevila asi takto:

Velká betonová budova připomínající horskou zámečnickou dílnu; několik kroků od dveří nás ohlušila místní hudba vycházející z magnetofonu nepochybně zdejší výroby. V pološeru se zmítalo v neuvěřitelném smradu několik rumunských těl (věřím tomu, že to byli chlapci a dívky, ale krk bych za to nedal). Netrvalo dlouho a všiml si nás jakýsi blondatý domorodec. Když jsme mu vysvětlili, že nechceme nic než limo a sušky, téměř najisto nás dovedl až k vysokému statnému muži, který to tu nejspíš řídil.

Dobrosrdečný obličej toho muže, vystouplé čelo přecházející v lysinu a mohutný plnovous na první pohled prozrazovaly pohostinnost. Myslím, že ze všeho nejvíce měli všichni chuť na meloun, který tu s přáteli pojídal. On ho však odložil a zašel s námi do svého pokoje, který nejspíš sloužil i jako kuchyně (asi proto to měl na zámek).

Usadil nás na mnoho různorodých židlí a stoliček rozesetých kolem stolu se špinavým ubrusem a s nedojedenýma sušenkama. Pán domu říkal, že hovoří trochu francouzsky a tak jsem se s ním pokoušel dorozumět. Chtěl nás tam nejdřív nechat vyspat, poté nám nabídl Vodku, Cognac a Rumunské víno. Nemohl nebo nechtěl pochopit, že nemáme času nazbat, že chceme jen sušenky a rychle ven. Naštěstí se tam nachomýtl zřejmě jeho žena, která hovořila podstatně lépe než on. Prostřed-

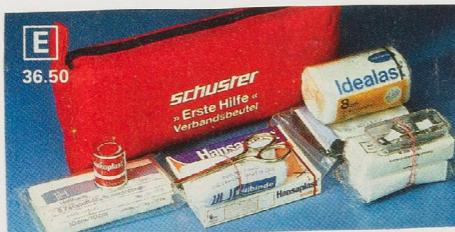
nictvím jí jsme také dostali 10 balíčků sušenek, bylo nám vy- světleno spojení z Vulcanu do Petrosani a popřána štastná cesta. Po té nás srdečný hostitel vyprovodil ze dveří a my se vydali dál.

Po cestě jsme nesli Jajdin kletr. Trochu mě zamrzelo, že kromě Křečka, Shwilliho a Emči se sám nikdo z kluků kletru neujal. Jestli je to nenapadlo, nebo já nevím.

Na nádraží jsme potkali Bluma a Slipse. Hned na přecho- du přes kolej. Takhle vše O.K. Pak jsme navštívili všemi očet- kávaný podnik - rumunskou cukrárnu. Byla to I.a kat. Holt přepych, pouze okousané sklenky, limonáda nabíraná naběrač- kou z kádě, moučníky v papíře. Slípek si dal kyselou Pizzu se syntetickým vajíčkem. Přes to všechno nám tam "všem moc chutnalo". Po naplnění poloprázdných břichů jsme nabrali směr předlonského poseidonského tábořistě pod lanovkou.

Večer proběhl klidně. Dobrou noc.

Mýval

8. 8. 1988

- Shwilliho předznamenání:
- vstáváme v půl sedmé
 - jasno
 - přes den se honí mraky
 - nejnáročnější den
 - Křeček si pohmoždil kotník, začíná kašlat kde kdo

Jajdino pondělí:

Ráno se probouzíme (tedy jsme probuzeni) velice brzy. Vybí- háme na rozkoš a Bubby zpívá. Je nám hrozná kosa. Po rozkoši vaříme, jíme, balíme a sušíme tropika. Pak se honem vytrácí- me z tábořiště směrem k potoku, kde smýváme znova utřženou špinu. Když jsme "čistí", šlapeme silnicí dál.

A po chvíli zastavujeme auto nebo bus, něco mezi tím a za cenu asi 10 lei se necháváme vyvézt k dolní stanici lanovky, která je ve výšce 1078 m n.m. Přijíždíme právě včas a za chvíliku už vyjíždíme nahoru. Rumuni (asi v rámci vyšší mzdy) dávají na sedadlo batoh a náš druhé si sedáme my. Slunce pálí, je úplně nádherné a my vystupujeme nahore ve výšce 1685m n.m. Je tam kohoutek, z kterého hltavě pijeme, mažeme se (nejen krémem) a vyrážíme. Snažíme se dohnat Němce, aby nám nezabrali místo na spaní.

Jdeme, cesta je do kopce a kyslíku ubývá. Naštěstí moje kyčle, které včera bolely jako čert se po spasmoveralginu celkem uklidnily, takže se mi šlape dobře. Zastavujeme na čokoládu, ale pak šlapeme dál na Čiriu (2405 m). Tempo udává naše slavná trojka Křeček, Zuzie a já. Jde se nám výborně. Téměř klušeme na vrchol, necháváme tam kletry a pomáháme Em- čovi s Karolíniným kletrem.

Už zase odpočíváme. Pak sbíhám dolů do sedla (já ne, pro- tože....). (Tam dáváme výborný a hlavně vydatný oběd a nasy- tíme se tolik, že už nemůžeme dál.) Tato vsuvka je pouze v naší fantazii. V realitě je to takto:

- 1) usedneme
- 2) vybalíme 1,5 balíčku DIA VITA
- 3) 3 plátky salámu Vysočina
- 4) 2 plátky sýru Čedar
- 5) zapíjíme vodou s rybičkama
- 6) zato se nám jde dál dobře

Tak tedy šlapeme na Paringul Mare (2519) a tam pan inženýr (pro nezasvěcené Ballů) vytahuje (tedy to ten Poseidon klesá) konakové bonbony. Vydě na každého, takže každý voní koňakem, sladce odpočívá a povídáme si.

Po dlouhé chvíli jedeme dál, už, zase sestup, to není dobré a už je to tady: Křeček spadl a má něco s kotníkem. Je- ho kletr putuje ko Shwillimu a Emčovi. Němci nás dohánějí a Shwilli proto sestupuje dolů ke krásným plesům. Místy je ještě sníh, jezírka jsou modro-zelená a všude obrovské šutry. Připomíná mi to trochu Vysoké Tatry. Shwilli Němce trhnul, takže máme bezva místo u malého plesa Lacul Lung ve výšce 2000 m n. m.

Zahazujeme odpadky (většinou české) kameny a vybíráme místo pro tropika a Mývalůvkopouláč. Pak pereme a házíme koupačku. Tedy až po strašném přemlouvání se. Konečně tam se Zu- zií lezeme. Ledárna. Honem se myjeme a porozhlédnutí se, jestli někdo nejde (cudnost je cudnost) lezeme z vody a utíráme se našimi 30 x 30 cm velkými ručníky. Po těle se nám rozlévá bezva pocit. Zuzie by řekla, že voda je sametová. Taky, že je.

Pan inženýr se nabídl, že uvaří. Náhodou to bylo výbor- né. Ale to byla náhoda. Lucky se lehce rozčílila na Mývala a pronesla bezva větu: "Toho bych si nevzala, i kdybych muse- la." Ale my víme, že to tak nemyslela. Po výborné večeři (Slípek & Blum si dali rumunské těstoviny) se scházíme u ohně a nejdříve mluvíme jen tak, ale potom se začínáme bavit o středisku a jeho kladech a záporech. Mluví skoro jen Shwilli a Blum. Je taky záma a jsme ospalí. Ale myslím si, že ta "diskuse" lidem něco dala, nebo je aspon přinutila o tom přemýšlet.

Když už se schyluje ke spánku, p. inženýr se o cosi sází s Blumem. Nakonec nám to Blum vyzvoní a p. inženýr jde skoro do vody. O co šlo? Vsadili se totiž o ranní zpívání.

BOUDA NA BLUMA O RANNÍ ZPĚV:

Celý ten vtip je v tom, že na všech 13 losovacích lístcích je napsán Blum, takže je naprostě vyložené, že by mohl zpívat někdo jiný. Ballů toho chtěl nechutně využít (podrážka jeden), vsadil se s Blumem o karamel, že Blum bude zpívat dřív. Ze sázky naštěstí sešlo, protože Blum to špatně pocho- pil. Ale nasmáli jsme se dost.

Konečně ale do spacáku a spíme jak mrtví až do rána. (Neníštěstí Někdo se ale budí kvůli větru, ale to není můj pří- pad)

Jája & Pája

Úterý 9. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- vstáváme v půl deváté, vychází slunce
- nemoci ustupují, ale každý má něco
- přes den se honí mraky, je zima
- večer se počasí jasní a vítr utichá
- celou noc je klid

Sleepek:

Dnes se vstává v rozumnou dobu. Na programu je výšlap bez báglů na Paringuli Mare a pak sestup po jednom z hřebenů do tábora. U stanů zůstávají lazaři Shwilli, Blum a Jajda. My se vydáváme líným tempem nahoru, kde jsme časi za hodinu. Já

s Ballům stavíme pyramidy. Ballů s přistávací plošinou nahore a s bazénem. Já zase s vyhlídkou. Každopádně jsme se zasloužili o zvýšení nejvyšší hory Paringu minimálně o metr.

Při cestě dolů jsme uctili místo, kde Emča před dvěma roky surfoval a málem to odnesl životem. Při sestupu Ballů zkoušel hodit létající talíř do údolí, za což sklidil smích, neboť talíř skočil vždy tak 20 metrů odněj. Za to Hája hodil tak, že talíř už nikdo nikdy neuvidí. Zbytek odpoledne jsme hráli ve zdejším členitém terénu na plížení neboli "Boj dvojic". Zábavnější než samotná hra bylo sledovat dva lidí, jak se krásně nevidí. Večer pak hra na hádání odhalila naprostou duševní a fyzickou vyčerpanost členstva. Pozn. Jajda vytvořila střediskový rekord v nošení dříví do kleče. Viděli to Zuzie, Ballů a Lucky. Pokus byl platný. Vítr 1,8 ms.

Slípek

Středa 10. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- vstáváme v půl deváté
- je úplné jasno, přes den se zatahuje
- chytáme 3 bouřky, večer silná zima
- bez programu
- Blum v noci spouští strašidla a krev jen teče

Lucky piše o středu:

Brr! Zase mě někdo vzbudil tím odporným způsobem - zataháním za nohy. Otevřela jsem oči a venku svítilo slunce. A hup na ranní rozkoš a jaká to náhoda: pokračovalo se v losování ve zpěvu a "vyhrál" Ballů. Jeho Zubatá od Pražského Výběru byla dábelská.

A pak jsme bleskově (téměř) sbalili kletry. Byly mraky, ale objevilo se sluníčko a Shwilly i Slips se koupali a Jajda jezírko dokonce přeplavala, a tak jsem se do vody vrhla taky. Byla ledovatá a studená, no síla. Ale ten dokonalý pocit! Stěží jsem popadala dech.

Potom jsme se šplhali z hlubokého údolí tří ples na hřeben. Vzdálenost podivně zkreslovala. Nešli jsme dlouho a přesto bylo místo našeho tábořiště prázdné.

Šplhala jsem a šplhali i ostatní.

A pak jsme se vydali směrem na Capatini. Cestou jsem rozprávěla se Shwillim. Nato se nebe poněkud zamračilo a počasí vypadalo na bouřku. Proto jsme přidali do kroku. Nohy se mi jen míhaly a nestačila jsem sledovat krásy Paringu. (Vilcan je stejně hezčí!) Stihli jsme to akorát, zachumlali jsme se pod igelit a seděli a seděli a čekali a čekali. Karol, Zuzie a Jajda pěly ostošet a hulákaly jak na (lesy) hory. A bylo to skvělé.

Pak už nás to minimalistické dopadání kapek na igelit nebařilo a naštěstí přestalo pršet. A vyšli jsme a znova jsme se usadili poněvadž znova sprchlo. A nejen to, blesk stíhal blesk a hřmělo! A přešelo a my se vydali na další cestu.

Netrvalo dlouho a před námi se objevilo údolí, které bylo mezi dvěma hřebeny a z jednoho na druhý se vinula Římská silnice. Těhla se jako žížala a kroutila se. A po ní se drkotalo auto. Škoda, že ne římská legie.

Pak jsme už dokonale zmrzlí postavili stany v tom údolí a dostali jsme od bačí sýr, mnám.

Belo k večeru a slunce zapadalo za Paring a jeho poslední paprsky probleskovaly z mohutných mraků. Zato nad našimi stany bylo nebe čisté. a na straně Capatinských hor byla směs mlh, par, mraků a šediva.

Pak už byla tma. V našich dvojstanech svítily baterky a celý tábor byl obklopen mlžnou tmou. Zdálky se ozývalo štěkání spousty psů. Na jihozápadě zasvítila první hvězda.

Lucky

Čtvrtok 11. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- vstáváme v půl osmé
- úplné jasno, vítr z východu, zima.
- přes den se zatahuje, ale nic z toho není
- čeká nás asi nejtěžší den
- večer se zatahuje, ale neprší
- spát se jde v jedenáct

Zuzie a čtvrtok:

Zase slyším to věčné "ranní rozkoš" a s velikánskou nechutí se hrabu ze spacáku. Ráno u Římské silnice. Pluničko svítí, vypadá to na bezva den. Po snídani a veškerém sbalení se sesedáme do kroužku a Shwilly s Emčou předčítají z "Karpatských her". Jak příjemné je nechat se lechtat slunečními paprsky a poslouchat se zavřenýma očima. Mýval miží pryč se svojí nejlepší čokoládou. Vrací se rozzářen a je poznat jeho uspokojení z obdarování bačí a jeho dětí.

Odcházíme. Dnes se pře námi rozevřou Capatini - Nekonečné hory. Žádná voda. Co nás asi čeká? Po kamenité cestě kráčíme dál. Za chvíli stojíme na vrcholku Galbenul (2137 m). Tady odpočíváme a sbíráme další síly. Zatím nevíme, že to bude opravdu třeba. A je to tady. Psi. Ti nejzuřivější. Stačí dva a všechni máme pořádně nahnáno. A kdo by se divil? Sotva se zbavíme krvelačních bestií, vidíme další stádo a to tady znamená i další psy. Bača nás naštěstí ochrání a my se drápem na vrchol čnějící přímo přednámi. Je to o výšce 2075 m. Nahoře dáváme oběd. Máme žízen a voda je lákavá. Zatím se však rozplývá v mlze. Následuje podle mého nekonečná cesta dolů. Jde se mi docela špatně. Jenže komu se taky jde dobře z krpálu? Konečně jsme dole. Voda! A pes. Nelekejte se, je to docela milý pejsánek, štěně. Blum a Ballú si ho hbitě ochočí kouskem špeku, takže na další cestu máme společníka. Aspoň na chvíli. Pak to psa omrzí a mizí. Jdeme po prašné cestě a klopýtáme o kameny. Cesta se točí vzhůru mezi hřbety hor. Hrajeme tajnou slovní kopanou, takže cestu pomalu nevnímáme. Tábořiště je stále v nedohlednu. Po cestě potkáváme Čechy. Chceme získat nejakou informaci, ale máme smůlu, jsou tu taky poprvé. Jsem už docela utahaná a cesta mě pomalu ale jistě přestává bavit. Dost lidí má stejně pocity. Nakonec přece jen objevujeme příhodné místo a začínáme stavět. Je tu příjemně, dost dřeva a Slípek dokonce přináší zprávu, že blízko je i voda. Po večeři se se Slípkem, Blumem, Ballúem a Jájou vydáváme pro vodu. Cesta mi připadá nekonečná. Je to pěkně daleko, ale přece. Ve smluvěnu dobu se u ohně určitě nesejdeme, nedá se to ztihnout. S provánilým pocitem spěcháme do tábora.

Konečně sedíme u ohně. Shwilly navrhoje téma dnešního povídání. A tak povídáme o tom, co bychom chtěli dělat dál po škole. Naše představy. Je to hrozně fajn. Je mi uprostřed

všech těch lidí moc dobře. Ale už je moc pozdě. Zase nás čeká jedno krásné usínání v teplém spacáku.

Pátek 12. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- budíček je v 8.00
- vyrážíme v 9.45
- celý den je úplně jasno, to čemu se říká
- všechni jsou v pořádku, ale dost unavení
- večer fouká silný vítr, ale pořád jasno

počasí

Blum v pátek:

Ráno se probouzíme do krásně jasného dne. Při ranní rozkoši dělá Shwilly pár fotek pro Radar. Nebe je bez mráčku a vypadá to na nekonečný žár. V 9.45 už máme bágly nazádech a vyrážíme.

Já si s holkama povídám o třídě a docházím k názoru, že z toho vyvázly lépe než já. Odhazujeme svršky a stoupáme stále výš. Ptáme se jednoho horala s koněm na další cestu. Po kratším putování usedáme a dáváme pauzu.

Shwilly s Emčou už hodinu a půl tápu v mapě a pořád jim něco nevychází. Pauza odpočívací se protahuje v pauze polední. Házíme oběd. Shwilly, Emča a Křeček zatím bloudí po okolních pastvinách a hledají záchytné body nebo baču. Pokračujeme dál, pan Nevrly má tětokrát pravdu. Capatini - nekonečné hory. A jsou ještě nekonečnější, když se dozvídáme, že jdeme na druhou stranu. Navíc sluneční žár stále neutichá. Hrajeme hru na osobnosti. Naše celková zacházka činí asi 10 km.

Další pauza je pro některé pauza spací, naše únavu je veliká. Naštěstí protější strán pod horou jménem "To nikdo neví jenom Popescu" skýtá ubytování. Má to jedinou nevýhodu, trochu víc fučí. Zachvíli ale v sedle stojí 5 tropik a jedna stříbrná hrouda. Bohužel díky mytí není opět splněn limit k osobnímu volnu (z čehož má Shwilly opětovně radost).

Naše debata s dnes opět stáčí kolem vysokých škol. Hlavně Emča se nám snaží mluvit do duše. Nelíbí se mu, že většina z nás chce jít na vysokou a neví proč a na jakou. Má většinou pravdu. Pak se řeč stáčí na nebezpečí vojny a jak se jí vyhnout. Následuje emigrade a proženění se ven. Dozvěděl jsem se docela dost věcí, které jsem nevěděl a které je docela důležité vědět. Rozhodně mi ta debata přinesla hodně zkušeností. Všechno bylo tak upřímný. Pořád si na to oproti Argošům nemůžu zvyknout. Tam když byla nějaká debata, mluvil jsem většinou já a druhý bocmani. Po oficiálním konci jsme neoficiálně pokračovali v rozebirání všech možných detektivek. Při tom se děsilivě odvázel Hajjime. Pro mě den skončil smíchem a Slípkovým vtipem:

U příležitosti večírku továrny na výrobu šicích strojů předává ředitel pracovníci, která zde pracuje již 50 let, šicí stroj. "No konečně šicí stroj!"

"A to jste si nikdy za těch 50 let žádný po součástkách neodnesla?"
"Už třikrát, ale vždycky mi z toho vyšel lehký kulemet."

P.S. Zmiňovaný Nae Popescu je autorem mapy, podle které jsme

se dezorientovali. Jeho jméno se stalo synonymem pro slabomyslnost. (Chudák za to asi ani nemohl - pravděpodobně tento způsob topografování dostal rozkazem. Capatini jsou totiž zčásti vojenským pásmem.)

Blum

Sobota 13. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- vstáváme v 7.45, úplné jasno - celý den
- nemoci v mezích normy
- silný jižní vítr už druhý den
- večer táboříme v pět
- spát jdeme ve 23.30, silný studený vítr - jasno

Ballů opět o sobotě:

Vstávejte, za tři minuty ranní rozkoš. Sotva se ozve za minutu ranní rozkoš, vstávám i já. Za 40 sekund oblikám šusťáky, boty jsou v T minus 30. Deset sekund rezerva. Naše sedlo je ještě ve stínu a tak chvíli běžíme za sluncem. Je hezký sluný den.

Po snídani a sbalení vyrážíme v poměrně pohodovém tempu. Potkáváme bačí. Ukazují nám na mapě, kde se nacházíme. Zjistili jsme, že jsme včera tolik nezabloudili. Divná mapa, vrcholy jsou v nesprávném pořadí. Vypadá jako by ji Nae Popescu nakreslil jen tak od oka.

Když už jsme užli nějaké ten kilometr, začínáme mít hlad. Tak si dáváme oběd. Za chvíli budu mít z těch DIA sušenek šikmo oči. Na Karolinu to už padlo, zpívá si DIA DIA DÁ.

Po obědě vyrážíme k chatě, která je obklopena stany. Je zde voda a tak tankujeme plynou. Chvíli zde odpočíváme a proléváme hrdly levnou výčepní vodu. Lidé co zde stojí nám na otázku o naší poloze odpovídají, že když půjdeme dál po cestě, potkáme člověka, který má BUNA HARTA (dobrá mapa). Když si přečetli na naší mapě, kdo je jejím autorem prohlásili: POPESCU - SLAB. Jdeme tedy dál.

Za dvě hodiny nacházíme místo vhodné pro táboření, a tak zde táboříme. Vaříme večeři a naše konání sleduje zvědavý asi desetiletý Rumun. Pravděpodobně pochází z blízké vesnice. Je celý špinavý, má roztrhané a velice umouněné oblečení. Divný kraj, divní lidé. Je mi ho opravdu líto. Když se k nám podívá, má poměrně chytré oči, pochopím jak neveselý život ho čeká.

Po večeři sezačiná sociodrama na téma interrupce ano - ne. Podle mého názoru se hra rozpravidla a měla spád a smysl. Ve 23.30 jsme šli spát. Usíná se mi krásně, vždyť jsou prázdniny.

©BALLU 1988

Neděle 14. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- vstáváme v 8.40 - je přeci neděle
- rozkoš není
- slunce vysoko, už pálí, už ani nevím kolikátý nádherný den, to je snad jediné co ti Rumuni mají
- celý den velké vedro a odpoledne nás chytla bouřka - poprvé úplně durh
- večer opět jasno, spát se jde ve 24.00, zítra klesáme

Nedělní Bubby:

Dnes se vzbouzíme do krásného slunečného dne. A co to, nikdo nevstává. Aha, vždyť je neděle a není ranní rozkoš. Jak je to příjemný pocit. Těžce vstávám a rychle vařím sunarku, protože žaludek už začíná zpívat.

Dobalujeme a vyrážíme do prudkého kopce, který se tyčí nad naším tábořištěm. Uf, to je poránu zabíračka. Koňčně docházíme na cestu, která nás vede kolem bačů, ovcí a zlých psů. Přáme se na cestu a jdeme dál. Cestou se ještě bavíme o včerejším tématu - nikam to nevede. Cestu opouštíme a vydáváme se borůvkovou plání, kde je pár stromů. Stromů je víc a víc a pěkně houchnou.

A tady je to místo. Tady si necháváme batohy pod hustými smrkami. Doufáme, že nám je nějací zvědaví Rumuni nenajdou a nevezmou. (Chceme bez bagáže dojít do Cantonu Cheia, k Vinturiatě, bílé princezně jižních Karpat). A znova se ženeme dolů borůvkovou plání. Mnám to byly borůvky. Dostáváme se do hustého lesa a jdeme bez cesty pouze podle Shwilliho orientačního čuchu. Po chvíli se počítáme. Sakra, je nás jen 12, kdo nám chybí? Slyšíme volání. A, náš pan inženýr Ballů. Odpovídáme. Konečně se shledáváme. Samozřejmě, Ballů má úplně modrou pusu od borůvek.

Postupně se vymotáváme z toho hrozného lesa. A co to nevidíme! Šalaš, naše záchrana, protože podle Popescovy mapy se vůbec nedá jít. Znovu se ptáme na cestu u chudých Rumunů. Je mi z nich do pláče. Ukazují sever a my se vydáváme po krásné cestě do ještě hezčích soutěsek. Je úmorný vedro a špatně se nám dýchá. Ale jedeme dál a vzpomínáme do Budapešti. Oblaha se pomalu zatahuje, blíží se k nám bouřka. Br, to se najednou ochladilo. A ten studený déšť. Fuj, to je nepříjemný. Tuláme se k sobě a přeckáváme nepříjemnou bouřku.

Konečně přestalo pršet a my jdeme dál. Je příjemné vlhké a chladné ovzduší. V dálce se ještě ozývá hřmění. Dorazíme na louku, kde je na obrovské kovové rouře napsáno, že bílé skály jsou až za 1,5 hodiny. Z nedostatku času se smutně otáčíme a jdeme zpátky. Po dlouhém přemlouvání nám Shwilli říká hádanku. Pár lidí se nad ní láme hlavu, ale já už toho nejsem schopná. Snad jediný Hajjime na to přišel, ostatní to po chvíli pustili z hlavy. Jdeme zmořeni a unaveni tou samou cestou zpátky. Za chvíli opouštíme cestu a škrábem se nadivoko lesem do prudkého kopce. Konečně opouštíme les a za stálého trhání borůvek se pomalu plazíme k batohům. Hurá, našly se. Hodíme je na záda a jdeme hledat tábořiště. Naprosto unaveni stavíme stany.

Vaříme večeři a postupně se scházíme u ohně, kde se rozjízdí diskuze na téma intimní styk - kdy - s kým. Po chvíli to přestávám vnímat a pozoruju krásně jasnou oblohu. Pomalu se mi zavírají oči a už se těším do Madarska.

Bubby

Pondělí 15. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- budíček brzy - 6.20 na obzoru krvavé slunce - rozkoší se nezdržujeme, všichni likvidujeme poslední jídlo
- vyrážíme až v 8.40, celý den pěkně až kolem 16. pár kapek, zřejmě nejnáročnější den - teče první krev (bohužel moje)
- většina lidí dokonale na dně, spát jdem ve 23.00, jasno

Karolína o černém pondělí:

Ó nádhera, vstáváme bez ranní rozkoše, ale přesto z té rozkoše něco zbývá - krásný zamlžený východ slunce. Všichni se ještě líně protahujeme ve spacácích a Emča pronáší větu, na kterou kdyby se někdo chytil - zemřel by : "Dám Pizzu metr x metr x 5cm, když mě někdo donese až dolu." Všechno je zatím v pohodě, chystám se na poslední den v Rumunsku.

Směřujeme do vesnice Malaia. Cestou k jakési salaši nás opět vítají 2 ratafáci a statná Rumunka, která nám rádí dát se po cestě dolů údolím podél potoka, že tam budeme coby dup. A ještě za nám křičí: "Drum bun!" Též psi se s námi loučí svým navyklým způsobem, a když jsme v bezpečí lesa, Hajjime prohlásí: "Ty psi jsou stejně houby zabijáci!" (No počkej, to ještě uvidíš.)

Jdeme podél potoka, prodíráme se smrký, borůvčím, nohy v různých úhlech a pěšiny nevidno. Sklouzaváme tedy k potoku a snažíme se nemít mokré nohy, ale vzápětí malá tůně rozhodne o tom, že jsou si všichni co do mokrosti bot rovní až na Bluma, Slipse a Emču, kteří vodním živlům ještě odolávají. Přesto, že se terén neustále zhoršuje (něustále kvědláme mezi potokem a strání - skoro srázem) všichni se věsilí a dělají si též ze všeho psinu. Věří, že dnešní snídáně (Rambokaše, polívka Championka, flákous či tálhouš) je z této prekérní situace vytáhne. Ho ho.

Nálada pak nadále nestoupá, spíš klesá, skoro jako ten svah, po kterém nyní kloužeme dolů chytáme se větví, stromů a trávy. Křečka to bohužel nezachránilo. Padá asi z 6 metrů po kluzké skále s malým vodopádkem. Naštěstí je celý. Po nějaký době dostává Shwilly šutrákem do nohy, má asi 3 cm velkou ránu. Znovu naštěstí - může chodit. Vylezáme na druhou stranu potoka, terén se neustále zhoršuje též kameny se valí daleko častěji. Jsme unavení a toužíme být z těchto blázniivin pryč. Ne, ještě to zdaleka nekončí. Zdá se, že tenrye začíná!

Někteří z našeho zbytku spí a ti kdo nespí, jsou strašně nervózní.....
..... Hurá! Emča přichází! Referuje, že mohl být nejvíc 400 metrů od nás a to už jsme ho neslyšeli. Stále jenom hřímí a poprchává. O Bože dej, aby nezačlo víc. Shwilly už čekání nemůže vydržet (se mu nedivím) a je rozhodnuto, že klukům půjdeme naproti. Je zkonstruována jakási nestvůra z větví a igelitáků se zprávou, že jdeme směrem dolů a snažíme se dostat na silnici. Přebalujeme jejich bágly a řveme na plný plíce jejich jména. A zdola se ozývá "No co je? Už deme." O naráz popadalo plno kamenů, které nejsou slyšet. Vzniká sázka Shwilly, Křeček versus Emča, Blum o litr coca-coly jestli kluci našli cestu či nenašli. Vyhrávají Emča s Blumem a to znamená, že kluci cestu nenašli. Jsou strašně utahaní a vypráví, že kopec končí druhým kopcem a mezi nimi je potok, který má o něco mírnější charakter jako ten první, ale bídák jistě končí nějakou strží. Proto je rozhodnuto, že se jdě zpátky nahoru, úplně, úplně až na pláně. Je povznášející náladu, každý by nejradší ryl v zemi.

cesta dolů trvá nejméně 10 hodin. Samo, že odmítáme a jdeme nahoru na pláně. Jak humorné, psi se od nás nemohou odtrhnout a tak znova sedíme na zadcích a čekáme až přijde náš malý záchránc. Chlapečkovi dáváme poslední kus čokolády naší barbucky, já s Balluem plášeme, ale co bychom neudělali proto, abychom neseděli na zadku ještě víckrát. Kluk sice nic nechápe a chce jít domů, ale Mýval ho čapne za ruku a vláčíme ho nahoru. Najednou znova poskočíme, nebot se ozve to strašlivé zařvání cirkulárky. Otočíme se a k našemu dalšímu zesměšnění zjišťujeme, že na druhém kopci se pase osel - padouch jeden. Když jsme v bezpečí opouštíme našeho průvodce a vydáváme se hledat tábořiště.

Cestou se umýváme v potůčku a pokračujeme dál s nasbíraným dřevem. A konec. Táboříme na planince, kde může být vítr jak chce veliký, ale nám už je to jedno. Všechny zbylé zásoby jdou do společného. Vypadá to, že z nich bude docela ucházející večeře a snídaně. Už je skutečná tma, když si sedíme okolo ohně s přídělem potravin a čumíme na sebe s jistým ulehčením, že jsme všichni. Večeře je též obohacena Bubíným sušeným masem vakuově baleným.

A když je po večeři ménime se nenadále na tzv. masochisu a 12 sadistů. To proti, že si Shwilly sundavá obvaz z rány, který k ní přischnul a je to strašně napínavý, jestli ten obvaz skutečně sundá, Už konečně je ocvaz sundán a jdem s ulehčeným spát.

A teď už přísahám, že zítra jdu jenom po cestičce!
Karolína

P.S. Celkem jsme tohoto dne zdolali 2400 výškových metrů a to více méně horolezeckým terénem.

Úterý 16. 8. 1988

Shwilliho předznamenání:

- budíček brzo - 6.50
- rosa tak vydatná, že vše vypadá jak po průtrži
- úplné jasno, příjemný vítr, sestupujeme
- přes den ohromné dusno, večer prší, ale to už jsme ve vlašku
- spíme na nádraží Alba Iulia
- zbytek noci trávíme ve vlaku směr Budapest

Den doufání - Mýval:

Dnešní ráno se od toho včerejšího lišilo dost podstatně. Už to nebylo to vědomí, že zítra ráno budeme v Budapešti. Chyběla tu po včerejším strádání ta jistota, že se nám podaří po únavném sestupu narazit na onu očekávanou silnici, která nám předešlý den unikala jako malá rychlá rybka uniká v poslední chvíli mezi prsty.

Po snídani, podstatně vydatnější než včerejší večeři, kdy se dalo jídlo do společného a jedlo se už za tmy při ohni, jsem se vydali k salaši, na kterou nám včera ukázali majitelé těch chlupatých bestií.

Inu, jak se říká: "Mnoho psů, turistova smrt." Což se potvrdilo i dneska. Tak na 500 metrů před salaší jsme opět zaujali obranné postavení na bobek dokola, které jsme si mochodem předcházejícího dne večer perfektně vyzkoušeli. Psů

bylo stejně, avšak poslušnějších a navíc mezi nima nebyl žádnej kříženec šakala, vlkodlaka a hyeny, a jako na minulé salaši.

Po asi dvouminutovém obléhání byli psi odvoláni a my sestoupili k salaši. Něco tam na nás pokřikovali, ale to jsem v té chvíli nevnímal. Díval jsem se upřeně na baču (asi hlavního) a na Shwilliho, kteří si cosi vykládali. Jak jsem předpokládal, dohadovali se o cestě. Bača nejprve ukazoval, abychom šli někam přes les, že je tam značená cesta. To jsem sám pro sebe kategoricky odmítl, avšak najednou se dal bača do pohybu směrem k lesu. "Já nechci dolesa, dnes už ne!"

Lesem jsme nešli ani 5 minut a narazili jsme na cestu! A nejen to, dokonce značenou turistickou modrou značkou. Této pěšinky jsem si vážil v té chvíli více, než čehokoliv jiného. Byla to celkem reálná naděje na sestup. Trvalo to hrozně dlouho, byla to kamenitá lesní cesta pokroucená jak zmijí čara - samá serpentýna. A pak najednou jako když utne, kopec škončil a počala spásná rovina, která v tom kraji moc není, avšak (jak jsme velice snadno poznali) je dosti úrodná. Bylo to jako vstup z Rumunského očistce do Rumunského ráje. Všude se krčily malé nízké domečky, obrostlé zrajícím vínem, vedle rostla kukuřice, Brambory, saláty a hlavně - přes plot vám nabízely ovoce švestky, slívy, obrovský blumy, no a Bůh ví, co ještě jsme ochutnali.

No a hádejte, kde jsme v takový nádheře zapíchli - v místní "cukrárně a vinárni". Seděli jsme venku, jedli tuny hobrovejch sušenek - cu miere, extra ----- a mimo jiné i jakési odporně páchnoucí sardelové placičky.

Asi po hodinovém obžerství jsme sedli, někteří stoupli na právě přijedoucí auto-plynobus. Ten nám podstatně zkrátil cestu, avšak 5-7 km jsme po zaprášené silnici stejně museli ujít až k nádraží Lotru, odkud jsme jeli nejprve do Brezovoj, tam jsme přestoupili na vlak do Alba Iulie, kde jsme si dali chrupku, ovšem pouze do té chvíle, než nás jemnými kopanci probudili milicové a vysvětlili nám, že v tom parku to musí být nepohodlný, a abychom si nezničili postavu, že se prej máme jít vychrápat na lavičku do čekárny.

No a asi ve 3.00 v noci jsme překročili hranice.
Mýval

P. S. Ráno v Budapešti jsme ukojili své žaludky, očistili kůži, převlékli se a rázem se stali opět dětmi civilizace. Dál následovala cesta stopem na Balaton, pak do Pécze, krásného jižního města, a potom už doopravdy přes City Gril v Budapešti do ranní Prahy. Expedici jsme uzavřeli ve Slovanském domě královskou večeří. Pak jen kolečko z rukou a 1,2,3 AHOJ. Tím se příběh nekončí, ale dramatické události, které bezprostředně následovaly, patří do jiné kapitoly.

ZÁVĚREM

Přešli jsme všechna tři pohoří - v Capatinách jsme však díky bloudění nes-tihli projít "Canton Cheia".

Ušli jsme úctyhodných 226 km a nastou-pali ještě úctyhodnějších 22 km. Zhubli jsme se o 30 kg. Až na tuto hromadu sádla jsme dovezli všechny údy víceméně zdravé. Navíc jsme si přivezli domů nejen 13 kg špíny, ale také 13 páru rozzářených očí, takže to nebyl zase tak špatný obchod.

c copyright POSEIDON
collected and post scriptas by Emča
transcribed by Zuzie
manufactured by Pampoš

vydáno během podzimu r. 1988
nákladem výtisků

